

Mint a fölkavart iszap

„Ízlését nem vitattam.”
(Petri György)

Lohasztó, mondta ma egy férfi. Egy másik nőről beszélt, aki szégyenkezett a melle miatt, és mentegetőzött, hamarosan felvarratja majd. Aztán arról tartott kiselőadást, hogy a nagymellűek mennyire csodálkoznak, amikor elmondja, ő a kis melleket szereti, hiszen sokkal jobb a fogása. Ezt mindenki tudja, csak nem merik kimondani.

Én nem csodálkozom. Pontosan értem.

Arról nincsenek emlékeim, milyen volt gyerekként felfedezni magamon a mellbimbót, vagy rájönni, mi mindent jelent a női mell, meg hogy én is nő vagyok, egyszer anya leszek. Arról már igen, amikor elkezdtek nőni. Akkor még spórolnunk kellett a vízzel, együtt fürödtünk a kishúgommal, rájuk mutatott, és megkérdezte, azok mik. Ugyanúgy mutatott a hónaljamba és a lábam közé is, én pedig nem tudtam válaszolni. Hetekbe telt, mire kiharcoltam, tegyünk zárat a fürdőszobaajtóra, hogy egyedül lehessek bent.

Nem indult jól a kapcsolatomból velük. Pedig a saját testrészeim.

Persze volt, amivel megbékéltem. Ritkán zavart, hogy kényelmetlenek, és hogy egy idő után nehezebb súlyt cipeltem a mellkasomon, mint az emberek többsége, sőt, nagyobb, mint a nők kilencven százaléka. A futás talán kellemtelen volt, főleg, mert nagyon szoros sportmelltartóba kellett gyömöszölni őket, hogy ne mozogjanak, és ez fáj, de erről nem illett beszélni. Ettől még büszke lehettem volna, hiszen akkor is tudtam, hogy termékenységszimbólum. De ez a szimbólum ma már nem olyan, mint a Willendorfi Vénusz idejében. Tévhit, hogy a nagy mell tetszik a férfiaknak, különösen ha ez nem arányos a magassággal, én pedig alacsony vagyok. Inkább provokáció, mindenesetre sokkolóan hatott rájuk általában. Különösen az elején, amikor a korosztályomnak újfajta, még felfedezésre váró ösztönként jelent meg a szexualitás. Nyolcadikban, amikor kijöttem a tesztől, a szemből érkező fiúk többnyire csak rám néztek, és azt kérdezték, miért a kezemmel nyitom ki az ajtót, egyszerűbb lett volna mellel kilöknöm, az közelebb van.

IZER JANKA (1996) író. Kötete: *Ezért nem alszom nálad* (2020).

Milyen az a lány, kérdezték, ha nem voltam ott. Mellesleg jó, válaszolták.

Tizedikből egy fizikaóra jut eszembe, a tanár valami kísérletet mutatott a tábla előtt, az osztály köré gyűlt, az én fülemben egy fiú sugdosott. Ha elárulom, kinek a legnagyobb a melle az osztályban, mert meg volt győződve, hogy mi is összemérjük, akkor elárulja, közülük kinek a leghosszabb, amire nem voltam kíváncsi. És nem érdekel azóta sem, nincs köze a minőséghez, de ez csak a nők véleménye. Egy másik lányt mondtam, az csak zsír, ellenkezett a fiú, és szerinte az enyém a legnagyobb, döntötte el. Elvörösödve húztam össze magam.

Görnyedten, előreesett vállal jártam, hatalmas, előnytelen pulóverekben. De így sem lehetett elrejténi.

Sokáig nem mertem kihúzni magam, hiába szólt rám a tánctanárnő, milyen ronda a tartásom, hiszen ő is megkért, hogy ha nem ér össze a rám varratott blúz rendesen, ne vegyek fel push-up melltartót fellépésre, holott nekem nincs olyan. Messziről elkerültem a ruhaboltokban azt a polcot.

„Tudod, nekem sohasem tetszettek a nagymellű lányok, de te szép vagy, rajtad megszerettem”, mondta az első pasim, én mentegetőztem, sajnálom, nem tehetek róla, hogy ilyen, hogy nem tudok normális lenni. Akkor már szorongtam, a kötőszövetek lazulása engem érint majd először, tudom, hamarabb megcsúnyulok, mint a kismellűek. Aztán megijedtem, hogy a testem azt hiszi, utálok, pedig nem, csak félek megmutatni. Mi lesz, ha meg akar szabadulni tőlük? Akkor már késő. A megcsúnyulást még el lehet hessegetni, van pár év addig, de a daganat nem halogatható, műtétet kíván, egy műanyag, új testrészt kapnék, amivel újra ki kellene békülnöm.

Egy ideje már kihúzom magam, és bár egyre kevésbé feszes, ha valaki panaszkodik, azt hazudom, majd felvarratom három év múlva. De nem akarok befeküdni a kés alá.

Esténként megvizsgálom őket, bár tudom, nem elég szakszerűen, inkább csak azért, hogy megnyugodjak. Aztán pár hete valami nem volt rendben. Keményebbnek tűnt a jobb mellem alsó részének egy darabja, szóval ilyen, ha csomót talál az ember, gondoltam, és végigfutott a hátamon a hideg. Ez a pánikroham más, mint a korábbiak, igaz a tünetek nem változtak, nehezen kaptam levegőt és tágra nyílt szemmel feküdtem. De ennek a félelemnek van valóságalapja. A nagymamám mellrákos volt, fogamzástáglót szedek és dohányzom is.

Nem aludtam ezen az éjszakán, egy idő után sírni kezdtem, nem akartam, de kikerülhetetlen volt belegondolni, mit jelent elveszíteni őket, mielőtt bátran vennék fel nagyobb dekoltázsú ruhát, anélkül, hogy szégyenkezve összehúznám magam, ha gimis srácok összesúgnak a hátam mögött, láttad mekkora melle volt. Mielőtt megérezném, hogy nem cirkuszi majom vagyok. Mielőtt megszeretném, elfogadnám őket. Pedig ez az én testem. Újra megtapogattam a kemény területet. A félelemnek is van tapintása.

Reggelre már nem találtam meg azt a részt, az ijedelem bizonytalansággá tompult. Mindenesetre bejelentkeztem egy magánorvosi rendelőbe.

A vizsgálat egy januári szerda délutánra esett, sütött a nap, túl hideg sem volt, és kényelmes a villamos. Ebbe kapaszkodtam, meg, hogy mégsem színház a világ, Csehov fegyvere pedig csak a színdarabban jelentős, ahol mindennek, ami megjelenik, következménye van. Nekem talán van esélyem rá, hogy nem sül el a pisztoly. Itt minden akárhová vezethet.

Fél órával korábban érkeztem, úgyhogy várnom kellett, de nem tudtam olvasni és zenét hallgatni sem. A márványpadlót néztem, tükröződött benne a lámpa fénye és a plafon. Ültem egy fehér fotelben, a tükörvilág közepén, üresnek tűnt odalent és nagyon ijesztőnek.

Fehér köpenyes, kedves nő hívott be, kórelőzményt kérdezett, „panaszmentesen rákszűrést szeretne”, írta fel, „dobja le a bugyit”, mondta és a vizsgálószékre ültetett. Kenetet vett a méhnyakrák szűréshez. A méhszájam nagyon szép, dicsért meg, mutatta a képernyőn is, ennek örültem kicsit, aztán felöltözhettem. Most felül vetkőztem le, feltartott kézzel álltam elé, mintha védekeznék. Nem talált semmi rendellenességet, mammográfiai vizsgálatot javasolt, ki nyomtatta a leletet, és szabadon távozhattam.

Visszafelé a Duna-parti villamosra ültem, néztem a vizet. Szél zúg, fehér tajték sistereg, lépcsőkön a napsütötte sávig kapaszkodik a rakparton valaki, drapp kabátja alatt fehér ing világít, a Lánchíd felett szivárványt mutat az ég.